

Дѣдо Еню на пѣтъ.

Енювъ день — кажи срѣдъ лѣто. Нивитѣ скласили — хубость! Ала дѣдо Еню бърза. Той кожуха си намѣта и поема дълъгъ пѣтъ къмъ земята на снѣгътъ. Че ще мине лѣто, есенъ и когато дойде зима — нѣма ли снѣгъ, ледъ и студъ, чакай напасть, чакай гладъ.

Крачи старецътъ съ кожуха и загриженъ не погледва, че минава презъ рѣката, дето гжскитѣ се кжпятъ... Щомъ го зърнаха — литнаха. Крѣкати, крѣкати да ги чуе. Знаятъ тѣ :

щомъ той ги види, зимата ще минатъ леко.

Мина хълмове падини. Стига мечата джбрава. И щомъ седна на почивка — Меца рунтава излѣзе.

— Де тѣй рано, дѣдо Еню? Днесъ е твоя день, а ти си трѣгнагалъ зимата да канешъ!

— Ехъ, Мецано, — казва дѣдо, — докле стигна и се върна — вижъ, че Коледа дошелъ е. Рано не е. Пѣтъ ме чака. И за тебе зле не ще е: да съберешъ тамъ що годе за презъ зима... Всичкостава. Недей прави

